Nízké Taury - Altenmarkt im Pongau

12. – 19. 7. 2025

První polovina letošního roku se blíží do svého finále. Před námi jsou měsíce plné slunce, pohody a dovolenkování. Zároveň je to čas plánování 34. alpské základny.

Lokalita byla vymezena již na setkání v listopadu 2024. Letos budeme tak trochu vzpomínat na léta minulá. Nízké Taury jsme poctili svou návštěvou již v sezoně 2008. O přesném umístění letošní základy se však teprve spekuluje.

V druhém červnovém týdnu se už roztáčí kola naplno. Do terénu vyráží pětice zkušených průzkumníků. Cíl je jasný. Vybrat vhodné místo k založení základny, což je rok od roku velký problém a naplánovala túry. Jako centrum byl nakonec vybrán kemp v těsné blízkosti historického městečka Altenmarkt im Pongau. Pobývali zde exoďáci i minule. Jediné co nejde naplánovat je počasí, ale to nevadí, s tím se nějak popasujeme.

Nízké Taury, pohoří ležící východně od Vysokých Taur jako součást Centrálních krystalických Alp na území dvou spolkových zemí – Štýrska a Salcburska. Pohoří nabízející ideální vysokohorský terén, kde se střídají travnaté oblé vrcholy s vysokými a majestátními žulovými štíty. Svým charakterem připomínají slovenské západní Tatry a Roháče, ale jsou mnohonásobně větší.

Oblast Nízkých Taur se dělí na několik zásadních horských celků, které se ve své podobě od sebe mnohdy velmi liší. Celý hřeben je dlouhý přes sto padesát kilometrů. Nízké Taury v Rakousku, které letos hodláme navštívit, nabízejí šest stovek dvoutisícových vrcholů v rozličných klimatických a geomorfologických podmínkách. Nejvýznamnější a zároveň nejnavštěvovanější horou Nízkých Taur je **Hochgolling (2863 m).**

Průzkumníci se vrátili právě včas, aby byly zpracovány pokyny pro letošní základny. Do odjezdu prvního turnusu už totiž mnoho času nezbývá.

Jediné co trošku hatí plány naši turistické sezony je předpověď počasí na nadcházející období.

Nevyvíjí se moc příznivě, a tak nám nezbývá než se řídit starým dobrým pořekadlem, není špatné počasí, pouze špatně oblečený turista.

Kvapem se blíží termín odjezdu i našeho turnusu. Zprávy z prvního i druhého turnusu nejsou moc optimistické, ale co naplat. Vše je zabaleno, nakoupeno a naplánováno. Dali jsme se na cestu, tak budeme bojovat s přírodou. Možná se přeci jen umoudří a zachová nám přízeň.

Konečně jsme se dočkali, den „D“ sobota **12. července** je tady. Všichni aktéři jsme se shromáždili, jako už tradičně před tělocvičnou v areálu VETUNĚ. Jediná věc, která je trochu divná a zaskočila nás, je skoro poloprázdný zavazadlový prostor busu. Z minulých let jsme zvyklý na nacpaný bus až k prasknutí. Jede nás totiž méně než obvykle, jelikož někteří účastníci jedou po vlastní ose až na místo.
Vše je pečlivě uloženo a kola se začínají roztáčet. Odjíždíme krátce po deváté hodině a míříme k hraničnímu přechodu v Mikulově.
Proplétáme se poklidnými sobotními ulicemi moravské metropole. Za Modřicemi po silnici E461 uháníme k Rajhradu. Projíždíme místy, která se nesmazatelné zapsala do nedávné ponuré historie této oblasti. V květnu letošního roku tomu bylo 80 let, kdy došlo k odsunu 20 tisíc německých obyvatel z Brna. Při pochodu směrem do Rakouska, pro který se vžilo označení „Brněnský pochod smrti“, zahynulo podle tuzemských badatelů bezmála sedmnáct set lidí.
Tehdejší Zemský národní výbor v Brně rozhodl o odsunu německých obyvatel z města 29. května 1945, tři měsíce předtím, než odsun Němců z Československa potvrdila mezinárodní konference v Postupimi. A to s tím, že za žádných okolností „nesmí být používáno neblaze proslulých německých fašistických metod týrání a hubení lidí“. Přesto se toto vysídlení změnilo prakticky v divoký odsun.
Vyhnání samotné, které se týkalo žen, dětí, chlapců mladších čtrnácti let, mužů starších šedesáti let a práce neschopných osob, proběhlo v průběhu několika hodin. Po soustředění všech na určených místech byl pochod organizován z prostor klášterní zahrady na Mendlově náměstí. Čelo pochodu vyšlo 30. května kolem desáté hodiny večer. Poslední kolona opouštěla město v šest hodin ráno.
Toto téma bylo dlouhou dobu tabuizováno a začalo se otevírat až po pádu komunistického režimu. Tuto temnou dobu mapuje také kniha brněnské rodačky Kateřiny Tučkové – Vyhnání Gerty Schnirch.
Ponurou historii necháváme raději za s sebou a rychle se přeneseme do současnosti. Během vzpomínání jsme se už posunuli až k Pohořelicím. A už jsou zde Novomlýnské nádrže s lehkým mlžným oparem líně klouzajícím nad hladinou a čekajícím na hřejivé sluneční paprsky. Na ostrohu před námi se vypíná Mikulovský zámek, neodmyslitelný symbol tohoto koutu jižní Moravy.
Necháváme za s sebou rodnou matičku zemi a vjíždíme do spolkové republiky Dolní Rakousy a po dálnici směřujeme na Vídeň. Poměrně rychle a bez dopravních komplikací za s sebou necháváme hlavní město Rakouské republiky. Přemítáme, zda budeme dělat první tradiční zastávku na známém odpočívadle s ptačí svatbou. Nic se neděje, nikdo nic neříká. Jede se dál.
Míjíme Wiener Neustadt, Gloggnitz a dostáváme se do oblasti Semmeringu, který leží na hranici mezi zeměmi Dolní Rakousy a Štýrsko. Celá oblast je vyhlášená svými upravenými sjezdovkami a stala se rájem zimních sportů zejména pro Vídeňáky.
Samotné středisko Semmering ležící v oblasti stejnojmenného průsmyku, bylo založeno v roce 1888. Přes obec vede proslulá železnice Semmeringbahn, zapsaná od roku 1998 na seznamu UNESCO. Když byla železnice v roce 1854 dokončena, znamenalo to pro obec značný příliv turistů zejména z Vídně. Horská dráha Semmering je 41,7 kilometru dlouhá a byla první evropskou železnicí s normálním rozchodem. Považována je za první skutečnou horskou železnici.

První cesta přes Semmering byla zprovozněna už v roce 1160. Kolem roku 1735 za vlády Karla VI. byla nahrazena první Semmeringskou silnicí.
Od roku 2012 se pod masivem a pod tratí buduje 27 kilometrů dlouhý **Semmeringský úpatní tunel,** který by po otevření v roce 2027 měl převzít rychlou osobní a veškerou nákladní dopravu.
Projíždíme **průsmykem Semmering**, který je sevřen horským masivem na severu a pohořím Wechselgebirge na jihu. Bezprostředně nad průsmykem leží na jihu **hora Hirschenkogel (1340 m)** a na severu **Pinkenkogel (1292 m).** V průsmyku se nacházejí stejnojmenné vzdušné lázně Semmering.
A jede se dál. Času máme haba kuk, tak není kam spěchat. Dalším městem na trase je Mürzzuschlag, následuje Krieglach. Kindberg, Kapfenberg.
Za nimi na trase leží **město Bruck an der Mur** ležící na soutoku řek Mur a Mürze, na rozhraní Hochschwabu a Lavanttalských Alp. Město bylo založeno v roce 1263 českým králem Přemyslem Otakarem II.
Všude kolem kam oko dohlédne hory, samé hory. Úžasný pohled. A to už přijíždíme k hornickému univerzitnímu **městu Leoben** ležícímu na jižním úpatí Ennstalských Alp. Město také kolem roku 1268 založil český král Přemysl Otakar II.
Na okraji Leobenu se nachází čtvrt, která byla kdysi samostatnou obcí. Nachází se zde **benediktinský klášter Stift Gőss,** který byl založen roku 1120 a je nejstarší stavbou svého druhu v celém Štýrsku. V 19. století byl přebudován na pivovar a dodnes se zde vyrábí oblíbené pivo Gősser, nejprodávanější v celém Rakousku.
Kousek za Leobenem u trhové obce Sankt Michael in Obersteiermarkt sjíždíme z dálnice S6 na silnici E57 Pyhrn Autobahn.
Uháníme s větrem v zádech k jednomu z nejstarších měst Rakouska k Rottenmannu. No uháníme, to ani ne, spíše se flákáme, protože jsme v kempu očekávání až kolem páté hodiny odpolední a před sebou už mnoho kilometrů nemáme.
Rottenmann je položen v Rottenmanner Tauern a v Paltentalu. „Tisícileté horské město“ bylo poprvé zmíněno v listině z roku 927. Městskou listinu obdržel v roce 1279 od krále Rudolfa habsburského. Město okouzluje svým historickým jádrem a impozantními památkami. Jednou z nich je **hrad Strechau**, který se vypíná nalevo od města.
Za městem projedeme několika tunely, které nás po autostrádě E651 protáhnou údolím **Steirisches Ennstal** až k městu **Leizen (Štýrský Týnec)** ležícím na řece Enns. Potom zase vyměníme silnici a už upalujeme směr na Schladmming. Cestou mijíme další kouzelná typicky rakouská městečka.
Kolem třetí hodiny děláme ještě delší občerstvovací pauzu spojenou s kávičkou a zákuskem. Do cílové stanice nám už zbývá jen hrstka kilometrů. Počasí je úžasné, modrá obloha posetá bílými kumuly. Snad to nějaký čas vydrží a nepříznivá předpověď počasí pro nadcházející týden dostane na frak.
Chuťové pohárky byly uspokojeny, a tak opět usedáme do busu a roztáčíme kola, abychom urazili poslední kilometry.
To už se před námi rýsují horské svahy posety hotely a penziony. Vítá nás **město Schladming** ležící ve spolkové republice Štýrsko položené převážně na severních svazích pohoří **Schladminger Tauern**. Vyhlášené je především jako středisko zimních sportů, neboť leží v rekreačním regionu Schladming-Dachstein. I v létě patří k nejvyhledávanějším turistickým

regionům celého Rakouska. Oblast je také rájem pro horolezce. Kam naše oko pohlédne, narazí na poklidně vyhlížející lyžařské vleky čekající na svou příležitost.
Ještě nám zbývá do cíle kousilínek po cestě táhnoucí se souběžně s řekou Enns.
Necháváme za s sebou **vesnici Mandling** a už nás vítá napravo posazená památkově chráněná usedlost s bohatou historií sahající až do 14. století, **zámek Mauer** při kraji **města Radstadt**. Třípatrová budova s věžemi je výrazná dominanta města**.** Samotné městečko položené mezi masivem Dachsteinu a pohořím Radstädter Tauern leží už ve spolkové zemi Salcbursko. Často je nazýváno „staré město v horách".
Radstadt může nabídnout mnoho vzrušujících příběhů ze své bohaté historie. Jedním z nich je i odkaz **slavného Paula Hofhaimera**, dvorního varhaníka císaře Maxmiliána v Innsbrucku, který je považován za jednoho z nejvýznamnějších skladatelů a varhaníků své doby. Atmosféru dávné doby dnes připomínají mohutné městské hradby s kulatými věžemi, farní kostel nebo gotický sloup.
Asi tudy budeme často projíždět při výjezdech za turistickými zážitky, tak si to budeme moci obhlédnout lépe.
Kousek za městem přitáhne naše pohledy ještě jeden historický objekt, **zámek Tandalier** mající svůj původ v 15. století a v 16. století se vyloupnul ze statku v renesanční sídlo. Zámek během času prošel mnoha proměnami, ale stále si uchovává svědectví o své bohaté historické a umělecké minulosti.
Blíží se pátá hodina. Ještě kousíček a už se před námi rýsuje předměstí **městečka Altenmarkt im Pongau**, jsme v cíli. Projíždíme ulicemi v poklidném sobotním podvečeru. Za náměstím se táhne **Zauchenseestrasse** a ta nás přivádí k hlavnímu vstupu do **kempu Passrucker**, který se stane našim dočasným útočištěm.
Vystupovat, jsme na místě.
Pospícháme k lokalitě, která je nám vytýčena, abychom od svých kamarádů vyzvěděli co nejvíce informací o počasí, túrách a provozu kempu. Vítají nás tváře se smíšenými pocity. Od prvního turnusu jsme však věděli, že měli příšerně teplé počasí. Druhý turnus hlásí déšť a zase déšť. Nic moc se chodit nedalo, ale co už.
Každý vybíráme pečlivě stany s tím, aby nám při případných trvalých či přívalových deštích do něj nepršelo a udržel nás v suchu. Člověk nikdy neví, je třeba se míti na pozoru.
Vše co jsme potřebovali, jsme se dozvěděli. Nastal čas zvednout kotvy. Poslední loučení a druhý turnus opouští základnu.
Přebíráme stany, pečlivě je prohlížíme, vytahujeme zavazadla z busu a snažíme se rychle zabydlet, ještě před našim prvním letošním hlásání. Honem ještě z vozíku doplnit případně věci, které nám chybí ke spokojenosti a jde se na to.
Zaujímáme postavení kolem velitelského stanu, který je mimochodem letos fungl nový, abychom si poslechli, co nás čeká v neděli. Měla by to být tradiční rozcházecí túra, ale už v minulosti se několikrát stalo, že jsme hned šlápli do plných. No, počasí nemá být nic moc, ale snad nám to vyjde. Bohužel, ono to počasí po celý náš pobyt má být jako na houpačku, ale snad na tom budeme přeci líp než naši předchůdci.
Náš turnus má jednu příjemnou novinku. Pro lepší orientaci v mapách, jelikož ty, co byly ke stažení nejsou moc kvalitní, můžeme si stáhnout od vedoucích QR kód a je po problémech.

Ještě nám Pavel s Filipem něco v krátkosti povídají o Nízkých Taurách, abychom se aspoň trochu v oblasti orientovali.
Nízké Taury jsou velkým pohořím v centrální části Rakouska. Východní hranici tohoto obrovského horského celku (4900 kilometrů čtverečních) tvoří údolí Liesingtal mezi městy Trieben a Leoben. Celou jižní hranici pohoří tvoří dlouhý tok významné rakouské řeky Mury a sever ohraničuje další významná řeka Enns. Na západě na ně navazují Vysoké Taury.
Oblast Nízkých Taur se dělí na několik zásadních horských celků, které se ve své podobě od sebe mnohdy velmi liší, a to Seckauské Taury, Rottemannské a Wőlzské Taury, Schladmingské Taury a v neposlední řadě sem řadíme Rodstadské Taury.
A teď už do hajan, abychom se na náš první turistický zážitek letošní sezony řádně vyspali.

13. 07. 2025 – Naše první ráno na letošní Tour de Alpy. Počasí je přívětivé, ale chladné. Sluníčko už začíná zvolna zatápět, a tak se hned lépe vstává. První ranní ptáčata už vystrkují hlavičky ze stanů. Začíná svěží ranní šrumec. Ale i tak se snažíme řídit pokyny o zachování ranního klidu, což nám důrazně kladla na srdce kápo kempu.
Na protějším svahu si už místní kravky dávají první ranní porci svěže zelené bio trávy.
Hlavně na nic nezapomenout. Než se zase zajedeme do obvyklých kolejí, dá to trochu přemýšlení. Honem zavřít stany a poklusem k busu. Už asi stejně máme zpoždění. Snad se to bude dnes ještě tolerovat. Načteny mapy v mobilech pro lepší orientaci máme, ale stejně asi půjdeme pohromadě.

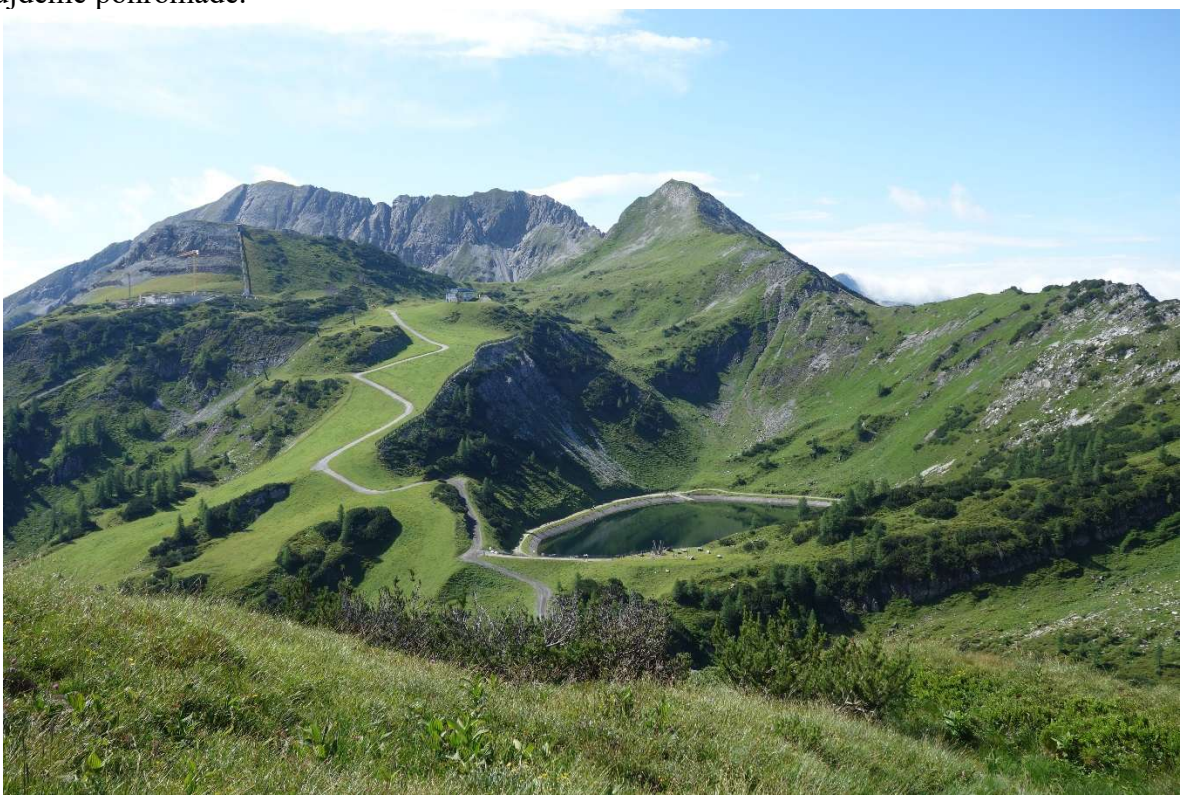

Z kempu vyjíždíme vpravo směrem na **Zauchtal.** Silnice vede hustě zalesněným údolím lemovaným ztepilými smrky. Nad námi už občas zahlédneme i modrou oblohu, ale drobné mraky stále drží své pozice. Cesta netrvá dlouho. Po pravé ruce se nám z lesa vyloupla indigově modrá hladina **jezera Tauchensee.** Po okolí jsou rozesety hotely a penziony lákající k dovolenkování.

Pokračujeme dál. Projíždíme stejnojmennou obcí a zastavujeme na rozlehlém parkovišti před lanovkou. Kola se roztočí až v devět, tak máme ještě čas na další ranní kávičku, či něco jiného podle chuti a nálady.
Pomalu se přesouváme k pokladně a kupujeme lístky. Sedačková **lanovka Schwarzwandbahn** s otevřeným hledím nabízí nádherné panoramatické výhledy na celé údolí. Asi za deset minut jsme se ocitli v jiném světě. Pohodlně jsme se vyvezli na **Gamskogelhütte** do výšky 1884 metrů. Před námi se otevřel jedinečný pohled na svěže zelené rozlehlé pastviny s alpskými všude přítomnými kravkami.

Počkali jsme, až jsme byli všichni a vydáváme se zdolat náš první letošní kopec. Jeden ze čtyř, které nás dnes čekají. Trasa **„Čtyři vrcholy“** je považována za jednu z nejkrásnějších vysokohorských okružních túr. Pěšina vyšlapaná přes louku se táhne zvolna vzhůru. Občas nám cestu protne malá skalka. Stoupáme a stoupáme značenou cestou. Přicházíme do travnatého sedla. Otáčíme se mírně vpravo a pokračujeme v stoupání vzhůru alejí kosodřeviny. Nic však dramatického se neděje. Až poslední část je trochu náročnější, proplétáme se mezi většími hrubými skalkami a nízkou klečí, ale stále pohoda. Tak a jsem nahoře. Máme za s sebou první letošní kopec **Arche Gipfel 2060** metrů nad mořem. Otevřel se nám krásný panoramatický výhled dolů na jezero Zauchensee. Užíváme se úžasného slunečného počasí a zároveň se v duchu tiše modlíme, aby to tak do odpoledne vydřelo. Předpověď počasí hlásí totiž kolem čtvrté odpolední déšť. Obloha je zatím blankytně modrá, a tak se výlet užíváme se vším, co k tomu patří.

Dozvěděli jsme se, že na vrcholech jsou speciální kontrolní body pro **4-Gipfel-Tour-Sammelpass** a kartičku k nim si někteří z nás vzali u pokladny na lanovce. Totiž po nasbírání čtyř vrcholových značek, na každém vrcholu se na kartičce kleštičkami, které jsou vždy k dispozici, procvakne příslušný puntík. Vyplněnou kartičku odevzdáme pak u dolní stanice lanovky a čeká nás malá odměna. První úkol splněn. Pokračujeme dál.

Sestupujeme zvolna svahem dolů do **sedla Seekarscharte** a odtud kamenitou klikaticí opět zvolna vzhůru. Kocháme se výhledy. Pod námi se otevřel pohled na chatu Gamskogelhütte. Výstup trval zhruba tři čtvrtě hodiny. Stále si vychutnáváme pohodový slunný den. Na **vrcholu Tagweidegg (2135 m)** nás vítá nádherný panoramatický výhled na Dolní a Vysoké Taury, masiv Dachsteinu a další kopečky.

Co je super, z každého vrcholu vždy vidíme na ten nadcházející. Chvíli si to užíváme, ale čas a hlavně nepříznivá předpověď počasí nás ženou dál.

Sestupujeme druhou stranou svahu dolů. Cesta je ovšem místy dosti exponovaná, i když bez jištění, tak nám trochu déle trvá, než sestoupíme na pěšinu. Lehce pokračujeme lučním terénem dál. Pěšina se po chvíli přehoupne na druhou stranu svahu a vede hustým porostem kleče a kamennou drtí. Nyní stoupáme na nejvyšší vrchol trasy na **Schwarzkopf (2263 m).**

Procházíme několika svažitými a strmými pasážemi. Skalky jsou hustší a hustší, kameny se nám drolí pod nohama. Nezbývá než opatrně postupovat vpřed. Asi ve třetině od vrcholu se dá sejít do sedla pod vrchol a ten úplně vynechat. Někteří se odpojují a raději si užívají pohodu. Na výkony bude ještě dosti času během týdne. Zbytek peletonu pokračuje kamenitou kozí stezkou, stále strmě nahoru. Šlapeme jak husy za s sebou.

S přibývajícím časem začíná i sluníčko pálit víc a víc. Po hodině cesty jsme konečně dosáhli vrcholu. Odměnou byl dechberoucí výhled do všech směrů. Moc se na vrcholu však nezdržujeme a raději scházíme do sedlas pod námi. Nabízí se dvě možnosti sestupu. Buď se vrátíme stejnou cestou dolů a v jedné třetině uhneme vpravo nebo vrchol podejdeme exponovanější cestou.

Volíme druhou variantu. Cesta je náročná. Za pomoci lan sestupujeme příkrou skalní stěnou velmi opatrně dolů do sedla. Vrchol jsme obešli zezadu a dostali jsme se na travnaté rozlehlé sedlo. Překonáváme úzkou skalní rozsedlinu a přicházíme na křižovatku pod poslední vrchol Gamskogel.

Počasí nám stále přeje, tak se vydáváme strmě stoupající pěšinou mezi skalkami a klečí vzhůru po hraně hory. I poslední vrchol dne **Gamskogel (2186 m)** je zdolán. Právě zde v zimě začínají lyžařské závody Světového poháru na velmi prudkém startovním svahu. Kousek pod horou stojí vysoký jeřáb, pravděpodobně se zde buduje nový záchytný bod pro zimní sporty.

Odtud už pokračujeme dolů přes louky a podél výkopu táhnoucímu se od stavby drsnější cestou na chatu Gamskogelhütte abychom se po celodenním výkonu patřičně odměnili. A ti, co měli kartičku a sbírali příslušné body za jednotlivé vrcholy, si vyzvednou malou odměnu.

Docházíme na terasu chaty Gamskogelhütte, bereme místo a objednáváme. Slunce nás kolébá svými hřejivými paprsky. Rozhlížíme se, zda nezahlédneme také áčkaře, ale nikde nic. Tito to měli dnes o něco náročnější. Sice vyjeli lanovkou stejně jako béčko k chatě Gamskogelhütte, ale potom vyrazili přímo na Schwarzkopf (2263 m) a odtud pokračovali na Steinfeldspitze (2344 m), Stubhöhe – Rauchkopf (1893 m) a Sonnalm dolů k jezeru Zauchensee.

Blíží se půl čtvrtá a přesouváme se k lanovce. Sjíždíme dolů a kocháme se jedinečnými výhledy do údolí z ptačí perspektivy. Zahlédli jsme i některé naše kámoše, kteří se iniciativně vydali po svých k busu.

Jelikož áčkaři dojdou k busu po svých, tak máme ještě čas obhlédnout si **jezero Tauchensee**. Propleteme se mezi hotely a v mžiku stojíme na břehu jezera. Okraj jezera je zarostlý orobincem a za ním plocha vytyčená pro skotačení malých i velkých. Zvedáme hlavy k obloze a zjišťujeme,

Jelikož áčkaři dojdou k busu po svých, tak máme ještě čas obhlédnout si **jezero Tauchensee**. Propleteme se mezi hotely a v mžiku stojíme na břehu jezera. Okraj jezera je zarostlý orobincem a za ním plocha vytyčená pro skotačení malých i velkých. Zvedáme hlavy k obloze a zjišťujeme, že do údolí se nasouvají hutné šedivé mraky. Otáčíme se a spěcháme k busu. Mraky zaujaly své postavení a nevěstí nic dobrého. Už

jsme skoro a busu a z dálky vidíme, že i áčko se pomalu trousí. I individualista Vláďa dorazil načas. Kolem čtvrté jsme kompletní, a tak zvedáme kotvy a přesouváme se do kempu.
Nakopneme motor a už se kola roztáčejí. Vracíme se do kempu s myšlenkou, jak dlouho to příznivé počasí ještě vydrží. Před půl pátou, těsně před dojezdem do kempu začalo hustě a vydatně pršet. Voda se řine z hůry. Rosničkám dnes předpověď vyšla.
Sedíme v busu a čučíme, jak voda stéká po sklech. Blesky nás ostřelují ze všech stran a v závěsu burácí hromy.
Čekáme a doufáme, že to stejně rychle odejde, jako to přišlo. Nakonec jsme přeci jen do té sloty museli. Vyráží ke stanům a věříme, že jsou v suchu. Naštěstí to dobře dopadlo. Celá akce trvala jen krátce. I když obloha vykazuje úplně něco jiného.
Raději se neflákáme a chystáme nezbytné propriety na vaření, ať to ještě stihneme za sucha. No nepodařilo se. Během čekání na večerní hlásání, nás stihla ještě jedna přepršk a.
Zbytek večera jsme přežili relativně v suchu, pohodě a přípravách na další den.
Naše základna měla velmi zajímavou polohu, ať se člověk podíval do kterékoliv strany, naskytl se vždy jiný obraz. Když se na jedné straně ukázalo sluníčko, na druhé se valila hustá mlha halící všechny kopce. O třetí straně ani nemluvě, ta byla směsicí těch dvou. Snad se nám podaří do konce našeho pobytu shlédnout reálné scenérie.
Uléháme s myšlenkou – snad to bude zítra o něco lepší, i když prognózy nejsou moc optimistické.

14. 07. 2025 – Probudili jsme se do běžného rána. Podlahy ve stanu máme zatím suché, i přes vysokou nasycenost z minulých období a menší přeháňku v noci. To je dobrá zpráva. Údolí však pokryla těžká deka nízké oblačnosti. Slunce s ní bojuje, ale marně.

Dnes odjíždíme v půl osmé. Teploměr ukazuje 14^0C, což je příjemné zjištění. Přesouváme se do **údolí Obertal (Untertal).** Projíždíme ještě spícím Altenmarktem a pokračujeme k Radstadtu. Silnice se táhne podél železniční tratě. Po obou stranách probíhá defilé kopců. Projíždíme **vesničkou Mandling** zajímavou zejména svou historií. Během své existence zažila časy dobré i zlé. Svou rozlohou zasahuje do dvou spolkových zemí, Salcburska a Štýrska.
Jelikož byla tato oblast kdysi jihovýchodní hranicí Bavorského státu, narazíte tady ještě na kamenné svědky z těchto časů, na tzv. **"Ennsklause".** Řeka Enns zde na své cestě k východu vytváří až 5 metrů vysoké zářezy a zadržuje zde vodní masy o milionech krychlových metrů vody, které sloužily tehdejším obyvatelům k přepravě dřeva a soli až do země u Ennsu.
Tato oblast také souvisí se sopečnou činností. Moderní objevy tamní horniny poukazují na skutečnost, že zde před desítkami milionů let bývaly aktivní sopky.
V obci se také nachází indicie dokazující, že v minulosti měla velký význam jako pohraniční pevnost.
Opouštíme horskou vesničku a **údolím Steirisches Ennstal** uháníme do Schladmingu, vyhlášeného střediska zimních sportů. Důkazem toho je nepřeberné množství lyžařských vleků na přilehlých úbočím zdejších kopců.
Projíždíme střediskem, míjíme místní kostely a stáčíme se na **předměstí Rohrmoos** a dál pokračujeme do **údolí Obertal**. Obloha je pošmourná, ale naštěstí neprší. Dojíždíme na malé parkoviště u osady **Hopfriesen** (1060 m) a muzea niklu. Tady můžeme počkat na linkový bus, který nás popoveze asi 2 kilometry výše do místa startu dnešního výšlapu. Do příjezdu busu však

zbývá skoro ještě půlhodina. Přemítáme, zda čekat nebo se vydat pěškobusem. Nakonec po zralé úvaze zvítězila varianta bé.
Vydáváme se lehkým krokem k **chatě Eschachalm.** Bus jsme během cesty ani nezahlédli. K chatě jsme došli rychleji a ušetřili tak čas. Stále nad námi totiž vysela hrozba špatného počasí, deště a bouřek, hlášeného na brzké odpoledne. Každá ušetřená minuta znamená suchý návrat.
Projdeme závorou na lesní cestu. Kousek za chatou na potoku naše korky provází klapot vodních mlýnků, které tam nějaký místní kutil nainstalovat. Přidáváme do kroku. Dnešní ambice jsou veliké. Stoupáme vzhůru vyšlapanou lesní pěšinou. Kroutí se jako had stále výš a výš a my jdeme jako husy za s sebou. Hned na začátku máme dvouhodinové ostré stoupání.

Najednou les skončil a před námi zpevněná lesní cesta. Snad po ni půjdeme dál a nebude to taková makačka. Ne, ne. Překročíme silnici a opět nastupujeme na úzkou pěšinu a stále stoupáme. Z avizovaných dvou hodin chůze se nedalo nic ukrojit. Zadýchaní, ale spojení přicházíme na louku a hned za ní se leskne hladina **jezera Duisitzkarsee (1650 m).** Dosáhli jsme prvního vrcholu dne. Scházíme lesní cestou podél jezera k **chatě Duisitzkarseehütte**. Usedáme na terasu s impozantním výhledem k malého občerstvení. Všem nám přijde vhod.
Dlouho se však nezdržujeme, ještě nás čeká pěkný kus cesty. Nad jezerem se kupí mohutná hradba mraků. Snad z toho nic nebude, déšť je hlášen až kolem druhé odpolední. Zvedáme se a pěšinou kolem jezera pokračujeme dál. Po chvíli začínáme opět stoupat modřínovým lesem mezi skalkami. Les skončil a začala kamenitá cesta lemovaná balvany táhnoucí se téměř kolmo vzhůru. Pod námi se rozlilo indigově modré jezero a nad ním stále vysely těžké olověné mraky. Snažíme se postupovat svižně vzhůru a nevšímat si toho co se děje na obloze. Najednou

pociťujeme chlad. Z oblohy začaly padat studené kapky vody. Oblékáme výzbroj do deště. Jdeme, to dáme, nejsme přeci z cukru. Z ničeho nic se drobně, ale hustě rozpršelo.
Pěšina se mění v bláto a kameny kloužou. Stále však stoupáme. Po chvíli se z čela ozývá, otáčíme. Moc se nám to nelíbí, protože už jsme hodně vysoko a ke zlomu už to není daleko.

Ovšem bezpečnost je na prvním místě.
Opatrně scházíme dolů, až k chatě odkud jsme vyšli. Nyní se musíme vydat stejnou cestou, kterou měla scházet skupinka, která se tady od béčka odpojila a šla si vlastní cestou.
Na louce skotačí mladí koně ze zdejší usedlosti. Pod chatou sejdeme na stezku, která se kousíček vine kolem jezera. Potom nastupuje opět modřínový les, ale na opačné straně jezera. Trasa vede krásným zdravým lese, ale neklesá do údolí, jak jsme předkládali. Nýbrž stoupá.
Ptáme se sami sebe, není něco špatně. Po delší době začal terén opravdu klesat, mírně, ale klesat. Pásmo lesa se střídalo, chvíli listnáč, chvíli jehličnany.
Terén byl zvlněný. Chvíli mírně dolů, chvíli zase mírně nahoru. Konečně se opravdu začala pěšina svažovat dolů. Svižným krokem docházíme loukou k potoku dělícímu pásmo lesa. Opět se kolem nás pohybují krásní koně.

U potoka si dáme krátkou pauzu. Využijeme svěží čistou vodu k osvěžení. Pár odvážlivců se smočí kompletně.
Jelikož už podle předpovědi mělo pršet, tak raději zvedáme kotvy a pokračujeme širokou lesní

cestou směrem dolů. Najednou překážka na cestě. Stádo krav se valí proti nám. Snažíme se je obejít lesem, ale jdou i tudy. Tak vystoupáme ještě výš, abychom si vzájemně nepřekáželi. No ony jsou tu jednoznačně doma. My jsme prostě byli v nesprávný čas na nesprávném místě.
Obloha se začíná mohutně zatahovat. Intenzivně se snažíme myšlenkami déšť zadržet. Chvíli se nám to daří. Ovšem příroda si nedá poroučet. Už je slyšet klapot mlýnků na potoce, jsme u chaty Eschachalm. Dokonce mají otevřeno. Odoláváme a pokračujeme k busu.
Z ničeho nic začalo drobě pršet. Opět oblékáme výzbroj do deště a zrychlujeme krok. K busu to už nemáme daleko. Déšť zesiluje. Už je vidět a za chvíli budeme v suchu. Máme čtvrt na pět a skupina bé je kompletní v cíli.
Těžké kapky deště bubnují na kapotu busu, bum, bum, bum … Na mysl se dere myšlenka copak naše áčko, jak daleko to mají ještě do cíle. Dnes měli podstatně náročnější túru než béčko. V čele s Pavlem vyrazili stejně jako béčko a u chyty Eschachalm se odklánějí na Neualm, Keinprechhütte, Rotmandlspitze (2453 m), pod Unterer Giglachsee, se sestup zpět na Hopfriesen 1400 nahoru a 1450 dolů.
I když tím, že se béčko muselo vracet a jít jinou cestou, tak jsme si ačkem asi trochu konkurovali co do převýšení. To nechť však posoudí velitelé.
Čas už pokročil a áčko stále v nedohlednu. Z oblohy se valí stále mohutnější proudy vody. Ani není daleko vidět, tak je vodní clona hustá a nepříjemná.
Máme skoro půl šesté a stále nic. Před tři čtvrtě na šest vidíme v dálce první siluety. Přišli všichni pohromadě a mokří až na kost.
Zavíráme bus a vydáváme se na zpáteční cestu. Stále lije jako z konve. Vracíme se přes Schladming. Celou oblast přikryla dešťová deka. Přijíždíme ke kempu a přemítáme, co nás čeká, co se tady odehrálo během naší nepřítomnosti.
Vystupovat zaznělo z předních řad, není na co čekat. Asi to tak honem nepřejde. Vystrkujeme hlavy a běžíme ke stanům. No pro tentokrát jsme to ještě ustáli. Ovšem jak kdo, někteří z nás měli částečně vytopené stany a stříšky nad vstupem plné vody. Nebyla ji kam vylít, protože stany jsou tak nahusto postavené, že to prostě vylejete, kde se dát. Bohužel je nám líto, ale to je tak asi všechno co můžeme dělat. Naskýtá se však řečnická otázka, jak dlouho vydrží stany nepodmáčené. Půda je tak nasycena, že už se voda nemá kam vsakovat.
Hned máme pestrý podvečer a neukoušeme se nudou. Probíhá záchranná akce u zatopeného stanu a vaření s deštníky nad hlavou, nevadí. Hlavně jak budeme spát v suchu.
Hlásání je v pravidelnou dobu, v osm. Nemuselo se ani kvůli dešti posouvat, na chvíli přestalo pršet. Snažíme se počasí vidět optimisticky, ale je úplně jedno, kterým směrem se z kempu koukneme, všude je situace stejná. Jen mraky a samé mraky.
V tuto chvíli velmi oceňujeme, že máme blízko, blizoučko sociálky a hlavně jsou v budově společenské prostory, kde můžeme strávit příjemný večer v suchu a teplíčku. Nějak jsme propadli deskovým hrám, což je super. No prostě si užíváme společně strávený čas.
Tak dobrou …

15. 07. 2025 – A máme tady zase ráno. Otvíráme pomalu oči a bystříme sluch. Ticho. Nic nepadá na celtu. To vypadá, že něco není v pořádku. Nebo je? Otevřeme stan a k našemu překvapení se na nás usmívá sluníčko. No ne, že by se příroda umoudřila. Dnes by se to docela hodilo. Jedeme dosti daleko. Tak ať to nezakřikneme. Sice není

obloha úplně vymetená, sem tam se nějaký mráček najde, ale ten se dá přehlédnout.

No asi jsme to zakřikli**.** Během chvilky se nad kempem přehnala malá sprška. Jelikož jedeme do vzdálenějšího **údolí Seewigtal** odjíždíme už v sedm. Vzadu za kempem je vidět vykukovat z nízkých mraků i špičku kopců. Snad už to bude dobré a budeme mít štěstí na výhledy i v údolí kam jedeme.

Vyjíždíme opět směr Schladming a zvolna ukrajujeme kilometr za kilometrem. Dalším městečkem vlevo naším směrem je **Haus im Ennstal** ležící severně od Dachsteinské plošiny v oblasti Dachstein – Tauern. Nachází se zde jeden z nejlepších rakouských skiareálů. Okolí městečka je známé především vynikajícími sjezdovými tratěmi. První lyžařský závod se zde konal již v roce 1914. Od roku 1980 je vrchol Hauser Kaibling (2015 m) dějištěm Světového poháru v alpském lyžování.

Následuje Ennsling, Ruperting a sjíždíme z hlavní silnice a stáčíme se vpravo do údolí Seewigtal, chráněné krajinné oblasti ukrývající tři průzračná horská jezera ve třech různých výškách a jeden impozantní vodopád.

Po **silnici Kaibling Runde** klikatící se jako had vzhůru obklopeni posečenými svěžími loukami, lesními remízky a zemědělskými usedlostmi pokračujeme do údolí. Cesta se pomalu zařezává do úbočí hor. Jelikož jsme se dostali na mýtní silnici, vyžaduje se po nás zaplacení poplatku. Zastavujeme u budky, abychom zaplatili, ale nikde nikdo. Ještě se asi neprobudili, je totiž teprve půl osmé. Tak nic, snaha byla. Odjezd.

Máme něco málo po tři čtvrtě na osm a zastavujeme na **parkovišti Steirischer Bodensee**. Odtud už musíme po svých. Počasí je zatím velmi příznivé i sluneční paprsky nás oblažují svým teplíčkem.

Hned máme lepší náladu.
Nahodit bágly, nastavit hole a jde se na to. K prvnímu **jezeru Steirischer Bodensee (157 m)** známému také jako Štýrské Bodamské jezero to máme jen kousíček. Šlapeme po zpevněné silničce a po čtvrt hodině přicházíme k **chatě Forellenhof** jejíž součástí jsou sádka na pstruhy. Tady začíná **přírodní rezervace Bodensee Sattenbachtal** o rozloze 1300 hektarů, rozprostírající se odtud jižním směrem.

Obejdeme chatu upozorňující na vynikající restauraci, projdeme brankou a jezero máme po levé ruce. Sice je ještě trochu chladno, ale už je vidět, že by se dnes mohl konat krásný den. Snad to vyjde. Došli jsme na konec jezera porostlého orobincem. Odpoutáme se od vodní plochy a zamíříme k rozcestníku, který hlásá, kterým směrem se dát a co nás cestou čeká.

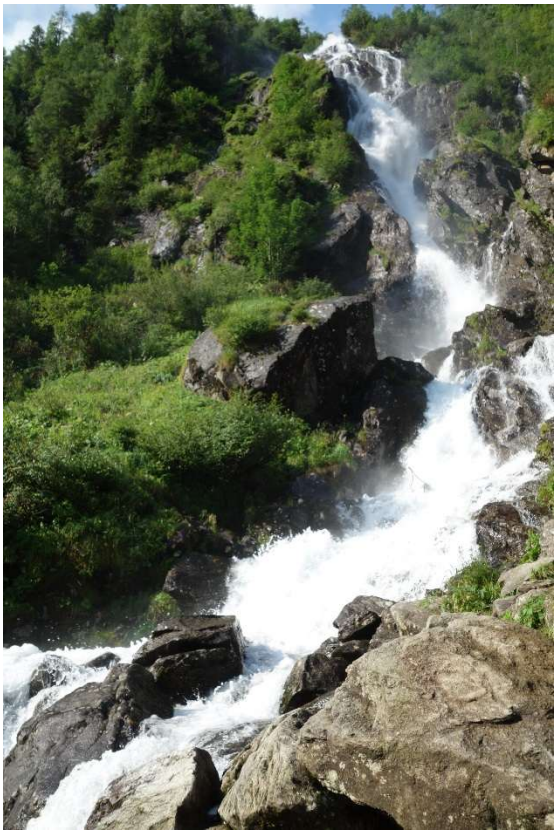

Dnes vycházíme béčko i áčko společně. Áčku bude velet Filip a béčko si to střihne s Pavlem. Odpojení áčka nastane až u druhého jezera Hüttensee a odkud budou pokračovat přes chatu Hans-Wödl Hütte (1533 m) - Filzscharte-Höchstein (2543 m) - Untere Kaltenbachschulter - Obere Filzscharte a zpět 1400 m nahoru a dolů

Další naší zastávkou by měl být **vodopád Hüttensee-Wasserfall**. Stoupáme téměř kolmo vzhůru po přírodních schodech. Při každém zastavení shlížíme zpět na jezero ležící tam dole pod námi. Čím se dostáváme výš, tím je zřetelněji slyšet hukot vody. Už jsme tady. Před nám se valí proudy vody padající dolů. Vodopád je nasycen díky častým dešťům.

Chvíli si užíváme šumění vody, ale ještě nás čeká pěkná štreka, tak pokračujeme. Cesta stoupá stále nahoru. Občas potkáme i ranní ptáčata, kteří už míří dolů. Konečně nahoře. Před námi se otevřela

náhorní plošina plná borůvčí. Tomu se nedá odolat. Shýbáme se ke keříkům, trháme a vychutnáváme si příjemnou borůvkovou svačinu.
Stačí jen kousíček popojít a už ho tady máme. Stojíme před prostředním **jezerem Hüttensee**, kde na terénním prahu kousek v závětří stojí **chata Hans-Wődl-Hütte**, pojmenovaná po zdejším významném rodákovi a horolezci **Johannu (Hans) Wődlovi**, který se významně podílel na zpřístupnění Schladminských Alp.

Přijímáme pohostinnost chaty a usedáme na terasu, odkud je impozantní výhled na okolní zelené kopce a smaragdově zelenou hladinu jezera. Počasí nám dnes opravdu přeje, ale raději nezakřikněme. Po krátkém občerstvení se zvedáme a pěšinou kolem jezera jehličnatým lesem pokračujeme k poslednímu nejvýše položenému jezeru.
Nebo si můžeme udělat výstup k lovecké chatě, kterou využívá místní myslivecký svaz. Chata není z terasy od chaty Hans-Wődl-Hütte vidět, je odkloněna mimo turistické trasy.
Většina z nás však volí výšlap k jezeru. Kocháme se pohledy na vodní hladinu a stoupáme klikaticí vzhůru. Občas nás zaskočí skalka stojící v cestě či hukot vodního proudu menších vodopádů valících se po skále dolů. Jejich tu hned několik. Vodní tříšť se třpytí jak zlatěnky v slunečních paprscích.
Už jsem skoro na konci naší cesty. Opět slyšíme hukot vody valící se přes balvany z posledního **jezera Obersee.** Ještě pár kroků a stojíme na plochých hladkých šutrech pokrytých v dávných dobách pravděpodobně ledovcem. Na hladině poskakují drobounké jiskřičky odrážející se od

slunečního kotouče. Vzadu nad jezerem se vypíná mohutná severní stěna **hory Hochwildstelle**, tvořící pomyslnou hranici jednoho horského pásma.

Usedáme na kameny a nasáváme jejich vysílající teplo. Kochačku musíme na chvíli upozadit před svačinou. Před sestupem je potřeba načerpat nové síly. Po půl hodině se vydáváme na zpáteční cestu k chatě. Pohledem do údolí zjišťujeme, že se opět začínají nad jezero nasouvat šedé mraky. Zrychlíme krok a sestupujeme. Cestou potkáváme ty, co teprve míří nahoru. Nakonec jsme se všichni sešli u chaty a odtud se každý svým tempem vydáváme společně dolů. Ovšem před sestupem se ještě popaseme na borůvkách a doplníme vitamíny. Konečně jsme jak kamzíci seskákali po schodech až k spodnímu jezeru.

Ale, ale co to je, drobné kapky začaly dopadat na zem. Roztahujeme deštníky a kroutíme hlavami. To to nemohlo ještě chvíli vydržet. Na štěstí ta přepršk a trvala jen krátce. Ještě si osvěžíme unavené nožky ve vodách jezera a můžeme pokračovat k busu. Tentokrát to vezmeme opačnou stranou. Pěšina se táhne nad jezerem a otevírá panoramatický pohled na hladinu, kterou brázdí výletní loďky.
Chvíli se ještě zdržíme u **Forellenhofu**, ale je tady moc lidí a tak raději zamíříme dolů k parkovišti. Cestou potkáváme skot lesní, který se pase mezi stromy.
Čas se pomalu nachýlit k odjezdu jen musíme chvíli počkat na áčko. Podle informací jsou už blízko. Ohlížíme se zpět k jezerům a pohledem zjišťujeme, že se v údolí usadil mrakomor. Což je signál k odjezdu. V půl páté jsme všichni na značkách, a tak můžeme zvednout kotvy.
Během cesty do kempu se začalo postupně zatahovat a drobně pršet. Pršelo i v kempu při příjezdu, což už bereme jako standard. Opět vaříme pod deštníky jen s krátkými přestávkami bez deště. Stany zatím přežily bez úhony, je neskutečné jak velkou nasákavou schopnost má půda po takovém přísunu vody.
Hlásání jsme tentokrát dokonce museli přesunout do budovy, protože stále drobně, ale vydatně pršelo. Pršelo celou noc. Domluvili jsme, že další den budeme řešit operativně podle počasí. Předpověď nebyla vůbec optimistická.
Také dnešní noc bude asi zajímavá, běželo nám hlavami. Uléhali jsme totiž s kanonádou hromů doprovázenou laserové show. Snad to dobře dopadne a přežijeme v suchu.

16. 07. 2025 – Pršelo nejen celou noc, ale ještě i ráno. Ranní pokyn tedy zněl, nevzdáváme to, ale posouvá se odjezd na půl devátou. Stále sledujeme počasí, zda nenastane změna. Ta se bohužel nekoná. I když je poměrně teplo 15^0C, déšť je nepříjemný a vlhko vlezlé.

Před půl devátou přichází povel k odjezdu. Vyrážíme, přeci nebudeme sedět ve stanech a čekat co přijde. Stejně se nic převratného konat nebude. Oblékáme věci do deště a jdeme na věc. Dnes nás čeká vzdálené **údolí Sölktal** protkané síti turistických tras. Celé údolí je formováno řekami Sölkbach a Mur, které se do sebe vlévají.
Čeká nás asi hodina a půl v buse a tak doufáme, že se příroda přeci jen umoudří.
Projíždíme nám již známými místy a za **městečkem Haus im Innstal** pokračujeme stále dál na Aich a po mezinárodní silnici E651 na **Pruggern.** Malebná alpská vesnička leží na úpatí střediska **Galsterbergalm (1986 m),** které se může pochlubit šest kilometrů dlouhou sjezdovkou, druhou nejdelší sjezdovou v celém regionu.
Pak následuje **Stein an der Enns** a odtud po **Sölkpassstrasse** už uháním do údolí Sölktal. Obklopeni jsme krásnou přírodou zastřenou lehkou mlhou. Vypadá to tak tajemně.
Míjíme **Výklenkovou kapli** a **zámek Gross Sölk**. Projíždíme kolem **jezera Stausee Grossölk** táhnoucího je podél silnici. Pokračujeme stále údolím vpřed. Před námi horské **městečko Sankt Nikolai im Sölktal**. Ještě kousek popojedeme a zastavujeme u odbočky na vedlejší silnice kousek od zavřené **chaty Erzherzog-Johann-Hütte**.
Počasí nám stále nepřeje. Sice nám bylo slíbeno koupání, ale uvidíme, jak to nakonec dopadne. V údolí se převalují cáry mlhy, obloha je šedivá a drobně mží. Ideální počasí, aspoň se nezpotíme a okoupaní budeme taky, ale z jiné strany. Chvíli ještě přešlapujeme na místě. Najednou zazněl

povel od Filipa pro áčko, vyrážíme. Všichni čekáme, kolik odvážlivců vyrazí vpřed k hlavní metě dne. No nic moc. Béčko je dnes početnější.

Opouštíme silnici a v patách za áčkem vyrážíme také. Scházíme ze silnice a po červené značce **cestou Römerweg** táhnoucí se pod silnicí míříme k hospodářské **usedlosti Kaltenbachalm**. Již z dálky nás vítají upoutávky na domácí speciality. To už se nám v hlavách rodí plán, při zpáteční cestě se určitě občerstvíme.
Nad usedlostí stoupá zalesněný svah pohlcený převalující se mlhou. Remcáme, moc se nám do té sloty nechce. Stejně nebudou žádné výhledy, tak proč se tam hnát. Nakonec se přemluvíme a stoupáme. Pěšina je rozmoklá, bahnitá a podkluzuje. Jeden krok nahoru, dva dolů. Pěšinek vzhůru je mnoho, jedna horší než druhá. Červená značka se úplně ztrácí.

Tak jsme vyfuněli nahoru. Otáčíme se a díváme se dolů k usedlosti. Tam někde v mlze před námi se kroutí serpentiny silnice mířící k **průsmyku Sőlk Pass (1788 m).** Moc toho nevidíme, ale je slyšet hukot aut. To je ale jiná písnička.

V mlžném oparu před námi leží **jezero Unterer Kaltenbachsee** a nad ním se vypíná **hora Nageleck (2155 m).** Zastavujeme na krátké občerstvení a zároveň zvažujeme co dál. Zaznívají povzbudivá slova. Třeba se to rozestoupí jen se neví kdy. Opět nahazujeme batohy a vydáváme se na steč. Vlhko zalézá pod bundy a prostupuje do bot.
Nejprve se rozbahněná pěšina táhne v mírném stoupání nahoru. Po pár metrech se blátivá pěšina větví a větví na několik dalších. Očima vybíráme, která bude míň rozmoklá, krkolomná a schůdnější. Přemítáme kterým směrem se pohnout, ale nic lepšího se však nenabízí. Rezignujeme. Kam padne noha, tam se jde. Stoupáme stále vzhůru, no spíše klouzáme jako na běžkách. Ani hole moc nepomáhají, ale bez nich by to byla úplná katastrofa. Zadržely nejeden pád.
Z úbočí **kopce Grasrinnrücken** stékají nesčetné potůčky vody a míří do jezera. Díky nim je povrch ještě rozblácenější a podmáčenější.

Zpocení a mokří jsme došli k druhému **jezeru Mittlerer Kaltenbachsee.** Opět není zhola nic vidět. Jen mlha, samá mlha. Zvažujeme co dál. Chvíli přemítáme, nakonec jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedna, po zralém uvážení pomalu sestupuje dolů ke statku. A ta druhá v naději, že uvidí to třetí a poslední malé **jezero Oberer Kaltenbachsee (2066 m)** se vydává dál. Už po pár krocích ty, co šli ještě výš, pohltila mlžná deka.
Počasí se nelepší. Mlha se asi už natrvalo usadila pro dnešní den v této oblasti. Pomalu klouzáme pěšinkami dolů. Vybíráme si nejschůdnější terén, ale je to stejně marné. Prostě se musíme co nejméně mokří a špinaví dostat k jezeru pod námi. Jde to ztuha, ale jde to.

Konečně stojíme u jezera. Čekáme, co přijde, zda nás příroda něčím nečekaným překvapí. Nic převratného se nekoná a asi ani se tak rychle dít nebude. Zvedáme kotvy a pokračujeme v sestupu k usedlosti. Potkáváme pár odvážlivců stoupajících vstříc jezerům v naději, že bude líp. Přejeme jim to.

Čím více se dostáváme níž, tím více se zdá, že přestává drobně pršet. Že by se blýskalo na lepší časy. No nic, vracet se už nebudeme. Kdoví jak to vypadá nahoře.
Pozorujeme cvrkot směrem k průsmyku. Jedno auto fičí za druhým. Ti jsou v teplíčku a suchu, to se jim to uhání vstříc horám.
Chvíli po poledni jsme sešli dolů. Mraky se líně začínají zvedat nahoru. S upřeným pohledem na reklamní tabuli statku přemítáme, zda zaklepat na dveře a využít nabídky. Jednoznačně zní ano.

Zamíříme k jedné omšelé staré roubence a klepeme na dveře. Hlas zevnitř nás zve ke vstupu. Opatrně otevíráme a ocitáme se přímo v kuchyni. Paní domácí kmitá kolem hostů, kteří přišli před námi a vybízí nás posezení. Přijímáme.
Nabídka pohoštění je poměrně široká a vychází z domácích produktů. Nejvíce oceňujeme teplo a sucho. Asi po hodině se zvedáme a odcházíme. Venku nás už vítá sluníčko a modrá obloha. I úsměv jsme

vykouzlili na tvářích. Zázraky se dějí a počasí v horách je nevyzpytatelné.
Cestou Römerweg se vracíme k busu**.** Obhlížíme okolní les a hlavou nám táhne, tady by mohly růst houby. A taky že ano. Nebylo jich mnoho, ale byly.
Mezitím co si část béčka užívala pohostinnost domácí kuchyně, zbývající část zatím sestoupala dolů. Když jsme docházeli k busu, modrá obloha se na nás jen smála.
Když už jsme čekali společně na áčko, jsme se dozvěděli podrobnosti o trase té smělejší část béčka. Nakonec došli až k poslednímu **jezeru Oberer Kaltenbachsee (2066 m)** a na **plošinu Etrachböden**. Celá oblast se však koupala v mlze. V jednom momentě se na ně usmál kousíček toho pokakanýho štěstíčka. Rozhrnula se mlžná opona a ukázaly se obě jezera současně. Nic však netrvá věčně, ale aspoň něco.
Během čekání na áčko přemítáme, kam až se dostali ve svém smělém plánu. Začátek měli stejný jako béčko, ale potom v čele s Filipem pokračovali kolem jezer a přes Etrachböden na Schafspitze (2310 m) a dále na Deneck (2433 m). Po dosažení vrcholu sestupovali pod Schafspitze a pak už šli ve svých ranních šlépějích (1000 m nahoru a dolů).
Po čtvrté hodině jsme se sešli všichni. V mezičase čekání sušíme oblečení, boty, deštníky a pláštěnky. Někteří vyrazili ještě na průzkum okolí a případně hledat houby. Kousek za chatou Erzherzog-Johann-Hütte byl i malý vodopád a dokonce i pár hub se našlo.
Chvíli jsme se ještě společně vyhřívali na sluníčku, popíjeli kávičku a pivečko. Jakmile byli všichni uspokojeni, zazněl povel k odjezdu.
Vracíme se údolím koupajícím se v hřejivých paprscích odpoledního sluníčka. Kocháme se pohledy po okolí, které nám bylo ráno utajeno. Ovšem nic netrvá věčně. Čím více se blížíme k domovu, tím více je počasí proměnlivější. Nedá se nic dělat, tak nějak jsme se s tím už tiše smířili. Hlavně abychom dosušili a očistili mokré věci a uvařili za sucha.
Večerní scénář byl stejný jako každý den. Ve skrytu duše jsme však doufali, že počasí na další den bude příznivější. Večer byl vlhký a syrový, a tak jsme vzali zavděk pohostinností společenských prostor kempu a kolektivně se zapojili do hraní deskových her. Super strávený večer v suchu a teplíčku.
Bohužel kolem desáté nás překvapila bouřka. Nakonec jedna střídala druhou a vyvrcholením byl, celonoční vytrvalý a hustý déšť. Tiše nám běží hlavou, ráno moudřejší večera, teď to nemá cenu řešit.

17. 07. 2025 – Drobné kapky tiše klepou na celtu. Ani se nám nechce otevírat oči. Odjezd se o kousek posouvá. V rychlosti připravujeme snídani a svačinu na celý den. Chystáme mokrou variantu oblečení, jiná možnost není. Aspoň zatím to tak nevypadá. I když teploměr ráno ukazuje příznivých 13^0C, přesto je, lidově řečeno hnusně.

Odjíždíme v osm hodin za mírného drobného deště a se zataženou oblohou v zádech. Cestou ještě zastavuje v Altenmarktu v lékárně vyzvednout léky na předpis. Nepodařilo se to, nějak rakouský systém nekooperoval s tím našim. Nedá se nic dělat a čas už pokročil, tak pokračujeme dál. Přesouváme se dnes dosti daleko, tak musíme uhánět vpřed a doufat, že snad tomu mrzutému počasí ujedeme. Navíc v každém údolí to vypadá jinak. Dnes máme namířeno do **údolí Obertauern**.

Projeli jsme ospalým městečkem Altenmarkt a míříme na **Radstatt (856 m).** Při jehož okraji míjíme zámečku Tandalier. Projedeme městem a na jeho druhém konci stojí další zámeček Mauer, což byla původně usedlost s bohatou historií sahající až do 14. století. Zde se stáčíme do **údolí Taurachtal.** Silnicí B99 míříme k alpské **vesničce Untertauern (1010 m)** ležící na náhorní plošině. Vesnička má dlouhou historii, její osídlení sahá až do doby Římanů, což dokládají nálezy na **Tauernfiedhofu**. Dál pokračujeme souběžnou silnicí s pravostranným přítokem řeky Enns až k **průsmyku Radstädter Tauern Pass** oddělujícímu pohoří Radstadtské Taury na západě od Schladmingských na východě. Cesta k průsmyku Radstädter Tauern Pass byla známá již kolem roku 200 př.n.l. a využívána keltskými **kmeny Taurisco** (federace keltských kmenů, byli zde ještě před Římany). Později vedla přes alpský hřeben římská silnice, která byla přestavěna za vlády císaře Septima Severa (193 – 211 n.l.). Ve středověku získala silnice znovu svůj strategický význam jako spojnice mezi regiony Pongau a Lungau.
Údolím postupujeme dál. Míjíme **vodopád Johanneswasserfall** a za ním leží cíl dnešní cesty, atraktivní lyžařské **středisko Obertauern** položené v horském sedle v nadmořské výšce 1650 až 1750 metrů**.** Toto místo je jedním ze sněhově nejspolehlivějších neledovcových středisek Rakouska. Sice my jsme zde v úplně jinou dobu a za jiným účelem, ale je to dobré vědět. Ještě jedna zajímavost se nabízí. Středisko v 60. letech proslavili členové skupiny Beatles, kteří tu na sjezdovkách natáčeli svůj nejslavnější **film Help** (rok 1965).
Za zmínku stojím i něco z nedávné historie. Po první světové válce v roce 1920 přicházeli první lyžaři do Horních Taur pěšky. Zavazadla a náklady se sem dopravovaly na koňmi tažených sáních. „Narozeniny“ Horních Taur se datují na 8. prosince 1929, kdy byla poprvé zprovozněna pravidelná zimní doprava Taurským průsmykem. Roku 1948 byl zahájen provoz prvního „vleku“ na Seekarhaus.

V letech 1948 – 1960 obsluhovali vleky lyžaři. Za jednu hodinu tahání získali 3 lístky na sjezd zdarma. Roku 1950 byly vystavěny silnice a protilavinové zábrany a spuštěn první vlek. Roku 1952 se začali stavět celé vesnice plné ubytovacích a pohostinských zařízení. Mezi roky 1952 a 1961 bylo vybudováno mnoho lanovek a vleků.
V roce 1957-1960 bylo do Horních Taur zaváděno osvětlení a zásobování pitnou vodou. Tyto události byly základním požadavkem k výstavbě dnešních zimních i letních odpočinkových zařízení Horních Taur.
V roce 1961 byla uvedena do provozu lanovka na Zehnerkar. Roku 1962 se stal název „Obertauern“ oficiálním názvem lokality. Od roku 1967 se stavěly sjezdovky za pomoci bagrů. V roce 1985 jsou uvedena do provozu první sněžná děla.
Tolik v kostce k tomu koutu Evropy.
No a jak to vypadá venku. Díváme se z oken busu a do smíchu nám není. Obloha si stále drží svůj standard, potažená šedým praporem mraků, který se občas protrhne a pošle nějakou vodní spršku dolů. Projíždíme střediskem až na samý konec k rozlehlému parkovišti před budovou **Jugendalpincenter.** Rozhlížíme se kolem a je s podivem, že tady skoro nikdo není. Na parkovišti stojíme jen my, snad se tady nebudeme bát tak sami opuštění. No ven se nám moc nechce. Nevypadá to tam nějak přívětivě a optimisticky.
Z přední části busu se ozývají povzbudivá slova, přeci nejsme bábovky a trocha vody nás nezaskočí. Tedy není jiného zbytí, tak se zvedáme a vystupujeme. Nasazujeme dešťovou pohotovost, jelikož stále drobně prší.
Vyrážíme áčko i béčko skoro současně. No vyrážíme je asi příliš silné slovo, ale tak nějak se šineme vpřed za dnešním cílem, pokud to aspoň trochu půjde. Začíná pršet. Áčko v čele s Pavlem se schovává u stěn budovy hostelu Schaldberg.
Začíná silněji pršet. I když podle neustále monitorujících prognóz se má počasí zlepšit. Z řad zaznívá nezoufejme. Přidáme další proti dešťové propriety a začínáme stoupat širokou lesní cestou téměř společně. Áčko v čele s Pavlem pozvolna zrychluje a uhání vpřed kolem Twengeralm nahoru k jezeruTwenger Almsee a odtud na Grosses Gurpitscheck (2526 m) a zpět 1150 m nahoru a dolů. To bude pěkný masakr v tom počasí a čekají je jen fádní výhledy.
Cesta je příjemná, i když stále drobně prší a vcelku suchá na to množství vody co už za náš pobyt spadlo. Dostáváme se do výšky nad 1750 metrů. Přemýšlíme, jak bychom se kochali výhledy, kdyby nepršelo. V mlžném oparu se rýsuje protilehlý kopec a poblíž rozeznáváme několik krav. Toť vše, podtrženo a sečteno.
Nakonec se počasí přeci jen trošičku umoudřilo a odhalilo nám horské louky přímo před námi. Doufejme, že to vydrží. Mlha se trhá na cáry, které se ztěžka převalují jak líní lachtani. Přicházíme k místu, kde se stékají dvě cesty. K té naší se připojuje pěšina zleva, která se táhne od Obertauernu ve vyšších partiích. Nad námi se vypíná **hora Tauernhőhe (2328 m).** Vpředu už vystrkuje růžky malá hospodářská **usedlost Twenger Alm**.
Scházíme ze široké lesní cesty kousek od usedlosti, projdeme nízkou dřevěnou brankou a pokračujeme úzkou pěšinou vinoucí se zvolna vzhůru. Kousek od vrátek je prohlubeň a v ní vstup do jeskyně. Ještě než vykročíme vpřed, pár se nás ohlédne k místu, kam se po výkonu zajdeme odměnit. Před chatou stojí se založenýma ruka jeden z personálu a pravděpodobně se mu honí hlavou, kam se ti šílenci ženou v tom hnusném počasí. Oni tam totiž nikde jiní horští nadšenci nebyli.

Stoupáme rozmoklou pěšinou výš a výš. Začíná se zvedat nepříjemný ostrý vítr, který jak doufáme, dešťové mraky rozežene. Mlha však začíná houstnout. Šplháme vzhůru pěšinou větvící se do mnoha dalších majících stejný směr. Klouzáme zase rozmáčeným terénem stejně jako předešlý den. Boty těžknou nalepeným blátem. Nakonec začíná opět i drobně pršet.
Konečně nahoře. Stojíme při okraji **jezera Twenger Almsee** pohlceného mlžnou záclonou. Příšerně tady fičí a tak hledáme útočiště za nejbližším balvanem. Ruce nám mrznou a chlad zalézá pod kůži. Vypadá to tady jako na přelomu října a listopadu. Navzájem se ujišťujeme, že je teprve polovina července. Rozhodujeme se co dál. Zda pokračovat dál dle plánu, či to otočit a přijmout pohostinnost nedalekého almu.

Filip nám vysvětluje, že úzký chodníček se táhne horizontálně kousek nad jezerem. Není však vidět, a tak jen odezíráme a doufáme, že tam někde opravdu je. Ostrý vítr skučí a kvílí. Po zralé úvaze se větší část peletonu otáčí zpět směrem k almu a menší část se vydává vzhůru s nadějí, že bude líp. Cíl je jasný, pokořit **horu Gollitspitze (2247 m**).
V houstnoucím dešti scházíme dolů a těšíme se na přívětivé teplo a pohostinnost.
Konečně dole. Otevíráme dveře chaty a dýchne na nás příjemné teplo sálající z krásných stylových kachlových kamen a táhne nás dovnitř. Přijímáme pozvání a usedáme na lavice. Odkládáme na bidla věci k proschnutí.

V okamžiku, kdy se uspokojeni zvedáme, přicházejí ti, co zdolali horu. Vymrzlí a promoklí usedají na naše uvolněná místa.
Tak co lidi, jaké to bylo, ptáme se. No bylo to výživné a náročné, ale jsme tady.

Vycházíme z chaty a zjišťujeme, že v mezičase se počasí trochu umoudřilo. Myslíme na áčko, jak to zvládá. Oni totiž dnes měli stejně jako béčko vystoupat k jezeru a odtud se vydali na opačnou stranu pokořit **Grosses Gurpitscheck (2526 m).**

Cesta zpět na parkoviště je už příjemnější. Mlha se zvedla, a tak se rozhlížíme, co nabízí okolní krajina a protilehlé kopce. Dokonce se občas snaží i sluníčko probojovat skrz mraky.

Něco málo po půl druhé přichází k busu první část béčka. Chvíli po nich následuje zbytek. Čekáme nedočkavě na áčko, s jako přijde. Před třetí hodinou přicházejí první promočení áčkaři. Rychle převléknout do suchého a odjezd. Snad bude v kempu lépe. V kempu už se na nás směje sluníčko a modrá obloha. Viditelnost je úžasná na všechny směry. Vidíme to, co jsme dosud neviděli, krásná panoramata, která nás po celou dobu utajena obklopovala.

Co s načatým dnem. Přemítáme, přemítáme. Nakonec se spousta z nás rozhodla pro podvečerní návštěvu **městyse Altenmarkt in Pongau (845 m)**. Zatím jsme ho viděli každý den jen z busu.

Vyrážíme za historií a případnými nákupy či lehčím občerstvením.

Městys leží v spolkové zemi Salcbursko a je známý především jako lyžařské středisko. Sídlo zde bylo již v době Římské říše. Existovala zde osada pod názvem Ani. První zmínka o obci pochází z roku 1047, kdy byla zmíněna v darovací smlouvě arcibiskupa Gebharda z kláštera Admont.

Dnes zde sídli továrna výrobce lyží Atomic. Altenmarkt je rodištěm úspěšného rakouského sjezdaře Hermanna Maiera.

Procházíme se uličkami poklidného městečka a hlavně si užíváme podvečerního sluníčka. Je nám to vzácné, moc jsme si ho letos tady neužili.

Vracíme se do kempu a těšíme se z příjemného počasí. Dokonce prognóza počasí pro náš poslední den je velmi příznivá, tak budeme doufat, že se vyplní.

18. 07. 2025 – Poslední den naší letošní alpské tour. Zítra nás čeká už jen práce, tak bychom si to dnes chtěli užít naplno. Prognózy počasí pro dnešní den jsou velmi optimistické. Teploměr ukazuje 13,8^{0}C. Obloha sice ještě není úplně vymetená, ale sluníčko se už snaží protlačit nahoru.

Odjíždíme v půl osmé do **oblasti Riedingtalu**. Projíždíme městečkem a vydáváme, se na opačnou stranu, než jsme zvyklí. Podjíždíme frekventovanou dálnici a zahýbáme na **Flachau**, městečko, které je domovským střediskem mistra světa a olympijského vítěze Hermanna Maiera. Flachau je výchozím bodem do tzv. tříhoupačky Zauchensee-Flachauwinkl-Kleinarl. Lyžařské středisko je lanovkami propojeno s Zauchensee a Wagrain, ostatní skiareály jsou připojeny skibusy.

Po dálnici **Tauern Autobahn** uháníme dál přes Flachauvinkl do **údolí Pleisslingtal.** Projedeme **tunelem Tauerntunnel** a u **Zederhausu** sjíždíme na mýtní silnici. Zastavujeme u stanoviště pro výběr mýtného, ale nikde nikdo. Čekat nebudeme, až se někdo probudí, tak se posouváme dál. Projíždíme úzkou silnicí pohlcenou mezi kouzelnými vápencovými masivy a svěžími lesy. Obloha se už probrala ze své letargie a opravu slibuje překrásný den.

Těsně pře půl devátou zastavujeme na **parkovišti Zederhaus Schliereralm** situovaném nedaleko hráze **jezera Schlierersee** kolem kterého se budeme odpoledne vracet. Ještě honem stíháme poslední kávičku a vyrážíme. Áčko, v jehož čele dnes stojí Pavel, samozřejmě vychází

jako první. Mají před sebou pěkný kusanec. Vycházíme obě skupiny stejným směrem k Jakoberalm ale odtud si pak áčko vyšlápne na Mosermandl (2680 m) a spodem pod Windischkopf - Windisscharte (2298 m)sejdou na chatu Franz-Fischer-Hütte - sestup do údolí na silnici a zpět k parkovišti 1300 m nahoru a dolů.
Chvíli po nich se dává do pohybu i béčko. Kousek za parkovištěm nastupujeme na širokou lesní cestu stoupající stále vzhůru zakusující se do úbočí **hory Schőpfing (2134 m).** Jezero Schlierersee zůstalo tam někde dole pod námi, ale vápencové **štíty Rauchfangkopf (2304 m)** a **Bäenleitenkopf (2305 m),** které se vypínají vlevo nad ním, máme skoro na dosah.
Stoupáme stále širokou lesní cestou 743 klikatící se jako had stále vzhůru. Nabrali jsme směr na Jakoberalm. Jedna serpentina střídá druhou. Celé pole béčka je roztahané. Cestou sundáváme přebytečné svršky. Nějak se nám otepluje, na to nejsme zvyklí.

Dostali jsme se zhruba do výšky 1900 metrů a cesta se konečně trochu narovnala. Užíváme si pomyslné roviny, než začneme zase stoupat. Otevřeli se před námi neuvěřitelné fantastické panoramatické výhledy. Viditelnost je úžasná, o čemž jsme si v předcházejících dnech mohli nechat jen zdát.
Opět začínáme stoupat. Širokou lesní cestu vystřídala úzká pěšina klikatící se mezi skalkami, keři a alpskou květenou. Stále výš a výš. Obloha je indigově modrá, jen sem tam shluky bílých obláčků. Připadá nám to jako sen.
Otevíráme malá vrátka a jdeme dál. Dostáváme se k rozcestí, odkud áčko stoupalo k dnešnímu cíli na Mosermandl (2538 m). Kocháme se pohledem vlevo na **Kleines Mosermandl (2538 m),**

hned vedle máme **Mosermandl (2538 m)** a tam dál se táhne celá vápencová skupina v čele s **Windischkopfem (2609 m).** Krása, která nejde ani slovy popsat.

Před námi další vrátka. Zvažujeme co dál v tom nádherném počasí. Padlo rozhodnutí vystoupat fakultativně na náhorní plošinu pod suťové pole vpravo od Mosermandlu odkud je prý vidět na všechny strany.
Vyšlapaná cestička se táhne mírně vzhůru loukou mezi nízkou klečí. Čím výš jsme, tím je pohled na okolí impozantnější. Hledáme očima áčko, zda je náhodou nezahlédneme pod stěnou. Možná, že jsme něco viděli, ale to jsou jen dohady.
Netrvá nám dlouho a stojíme na travnaté pláni pod suťovým polem asi ve výšce 2400 metrů a rozhlížíme se po okolí. Vypadá to tady jak na větrné hůrce, ale odměnou je úžasná podívaná. Tam vzadu je vidět i Ankogel a Hochalmspitze. Vyfoukaní, ale spokojení sestupujeme dolů.
Dál pokračujeme překrásnou traverzovou cestou k chatě Franz-Fischer-Hütte. Po pár metrem před námi překážka na cestě. Menší stádo krav nám obsadilo pěšinu, a tak je musíme obejít. Je jasně vidět, kdo je tady doma.

Turistická pěšina se táhne širokými alpskými loukami a vpravo nám dělá společnost celý vápencový masiv v čele s Mosermandlem. Občas nám postaví do cesty i mokřad se ztepilým suchopírem. Užíváme si překrásný den. Blížíme se k **jezeru Essersee (2088 m),** jehož břehy jsou porostlé travinami a suchopírem. Téměř nad jezer se vypíná vápencový **štít Windischscharte (2298 m).** Usedáme do trávy k malé svačince. Není kam spěchat v tom krásném počasí. Někteří využili pauzu i ke koupání.
Nastal čas posunout se dál. Zvedáme se a pokračujeme v započatém díle. Pěšina se začíná pomalu stáčet dolů k chatě. Terén je více kamenitý. Dostáváme se do bodu, z něhož je vidět pod námi

chatu položenou jako na talíři. Vedle se třpytí safírově modrá hladina **jezera Zaunersee (1980 m).** Ještě chvíli sestupujeme dolů.
Než jsme se nadáli, stojíme na terase **chaty Franz-Fischer-Hütte (2020 m),** která byla otevřena v roce 1931. Chata je jakousi základnou na Centrální alpské cestě v turistickém ráji **Přírodního parku Riedingtal** - uprostřed bizarního horského světa **podhůří Radtstädter Tauern**. Chata byla opakovaně zničena lavinami. V roce 2014 byla nově postavena s důrazem na udržitelnost a je oceněna ekologickým certifikátem.

Usedáme na terase a kocháme se impozantní scenérií, která před námi leží. Užíváme si sluníčka a čekáme na odměnu, kterou jsme si objednali u velmi vstřícného personálu. Chvíli posedíme a sdělujeme si dojmy z dnešní túry. Ovšem ještě nejsme na konci, tak je čas se zvednout a jít zase o dům dál.
Kousek pod chatou opět nakročíme na širokou lesní cestu 711. Jedna serpentina střídá druhou. Cesta se kroutí jako had. Jdeme svižným krokem, tak netrvá dlouho a stojíme dole u silnice. Ovšem malé překvapení. Cesta končí zamčenou bránou. Nezbývá než ji přelézt. Abychom nemuseli k busu po asfaltu, volíme travnatý chodníček táhnoucí se loukou pod silnicí podél **potoka Riedingbach**. Nad námi se vypíná vápencový **štít Riedingspitze (2266 m).**
Asi po dvaceti minutách chůze přicházíme k **jezeru Schlierersee** v němž se zrcadlí štít Riedingspitze. U jezera kousek nad cestou, na malém ostrohu stojí **kaplička Huberttuskapelle** založená v roce 1997. Obhlédneme kapličku a písčitou cestou vedoucí kolem jezera jdeme k parkovišti. Na hrázi jezera se dozvídáme, že zde od roku 1984 funguje malá vodní elektrárna.

Pomalu se scházíme u busu. Není totiž kam spěchat. Po půl páté zazní povel nasedat, odjezd. Prožili jsme fantastický den, který jsme si opravdu po celém týdnu zasloužili.
Konec dobrý všechno dobré. Úžasná tečka za celým turnusem, i když jsme ráno té příznivé předpovědi moc nevěřili po zkušenostech z předešlých dnů.
Dojíždíme do kempu spokojeni a v povznesené náladě. Teď už nás čeká jen příjemný večer v kruhu prima kamarádů.
Scházíme se jako už tradičně v osm hodin. Filip i Pavel ve stručnosti zhodnotí náš právě uplynulý turnus s jednoznačným závěr, jako jediní jsme letos splnili plán turistických tras. Pak už nezbývá, než pozvednou skleničku vinného moku a připít si na úspěšný konec, ale zároveň s výhledem na další exoďáckou sezonu.
Na závěr však máme ještě jedno přání a ne malé. Přejeme si, aby nás na balení stanů provázelo stejně slunečné počasí jako dnes.

19. 07. 2025 – Nádherné ráno. Na celtu nám klepou sluneční paprsky a obloha je jako vymalovaná. Rosničkám ta předpověď vyšla do puntíku. Vychutnáváme si teplo a lenošíme, není kam spěchat. Jsme přeci přeborníci v balení stanů, tak to zvládneme i letos bez ztráty kytičky.

Nejprve dobrá a poklidná snídaně a teprve potom se do toho pustíme. Přílišné kvaltování toliko pro hovada dobré jest. Na všechno se musí jít z rozvahou.
Nejdříve se rozloučíme s těmi, co nás hned po snídani opouštějí a pak se do toho dáme. Nejprve vysušit ještě zbytky vlhkosti po uplynulých deštích a pak už to půjde jako po drátkách. Všechno postupně skládáme do přichystaných beden, kde bude materiál do příštího roku ležet a čekat na svou novou šanci. Pavel s Filipem řídí pečlivé uložení do přívěsného vozíku. Nakonec jdou stany. Zůstali po nás jen žluté fleky vyšisované a polehlé trávy.
34. exoďácká sezona je již minulostí.

Krátce před druhou hodinou se dáváme do pohybu. Po třetí hodině zastavujeme na parkovišti, kde jsme stáli i při cestě do kempu, na malé občerstvení. Potom už svižně frčíme až do Brna. Krátce po dvacáté hodině vjíždíme do areálu Vetuni. Ještě musíme uložit materiál do skladu a pak se už rozjedeme do svých domovů.